

آیدین آغداشلو

یادداشت کاتالوگ نمایشگاه، گالری هما، بهمن ماه ۸۸

مدتی است کارهای بهمن محمدی را دنبال می‌کنم، از همان وقتی که نقاشی‌های کودکان غریب و خاصش را خلق کرد. از همان وقت بود که دانستم نقاش تازه‌ای متولد شده است که می‌تواند مفهوم و داوری شخصی‌اش را در فضایی متفاوت با نقاشی رسم روز معاصر ایران عرضه کند و بی‌دغدغه‌ی فروش و هیاهوی تبلیغات، حرف تازه‌ای – که جدی هم باشد – بزند.

در کارهای تازه‌تر او، فضای رؤیاگونه همچنان باقی مانده و گسترش یافته است و کابوس‌ها، در جای دورتر و مخفی مانده‌تری همچنان – و گیرم کم‌رنگ‌تر – حضور دارد و کمین کرده است.

رمزگشایی این جهان نشانه‌ای و کنایی که با استادی زودرس او فراهم آمده، باید مشغله‌ی اصلی بیننده‌هایی باشد که به چیزی بیشتر از اداگرایی و فرمالیسم و تکرار مکررات رایج این روزهای نقاشی، دل بسته باشند – که شمارشان در فزونی است.